

எரியும் இலங்கை:

தேசமா அல்லது தேசிய இனமா?

நேரடி ரிப்போர்ட் - 29

ஈழம் தொடர்பான இனச் சிக்கல்களுக்கு மக்கள் மனங்களில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும். தேசிய மாநிலங்களின் தோற்றம் மற்றும் ஆரம்பகால வரலாறு சர்ச்சைக்குரியவை. ஒரு முக்கிய கோட்பாட்டு கேள்வி: எது முதலில் வந்தது? தேசமா அல்லது தேசிய அரசா?

ஸ்டீவன் வெபர், டேவிட் வுட்வார்ட், மைக்கேல் ஃபூக்கோ மற்றும் ஜெர்மி பிளாக் போன்ற அறிஞர்கள் தேசிய அரசு என்பது அரசியல் புத்தி கூர்மையால் அல்லது அறியப்படாத ஆதாரங்களால் உருவானதல்ல என்ற கருதுகோளை முன் வைத்துள்ளனர். ஓர் அரசியல் கண்டுபிடிப்பு. ஆனால் அரசியல் பொருளாதாரம், முதலாளித்துவம், வணிகவாதம், அரசியல் புவியியல் மற்றும் புவியியல் வரைபடத்துடன் இணைந்து மற்றும் வரைபடத்தை உருவாக்கும் தொழில்நுட்பங்களில் முன்னேற்றங்கள் என இந்த அறிவுசார் கண்டுபிடிப்புகள் மற்றும் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களோடுதான் தேசிய அரசு உருவானது. மற்றவர்களுக்கு, முதலில் தேசம் இருந்தது, பின்னர் இறையாண்மைக்காக தேசியவாத இயக்கங்கள் எழுந்தன. மேலும், அந்தக் கோரிக்கையைப் பூர்த்தி செய்ய தேசிய அரசு உருவாக்கப்பட்டது.

தேசியவாதத்தின் சில 'நவீனமயமாக்கல் கோட்பாடுகள்' ஏற்கனவே இருக்கும் அரசை ஒருங்கிணைத்து நவீனமயமாக்குவதற்கான அரசாங்கக் கொள்கைகளின் விளைபொருளாகக் கருதுகின்றன.

பெரும்பாலான கோட்பாடுகள் தேசிய அரசை 19 - ஆம் நூற்றாண்டின் ஐரோப்பிய நிகழ்வாகப் பார்க்கின்றன. அதில் அரசால் கட்டளையிடப்பட்ட கல்வி, நிறைவான வளர்ச்சிகளால் எளிதாக்கப்பட்டது. எழுத்தறிவு மற்றும் வெகுஜன ஊடகம் இருப்பினும், வரலாற்றாசிரியர்கள் போர்ச்சுகல் மற்றும் டச்சு குடியரசின் ஒப்பீட்டளவில் ஒருங்கிணைந்த மாநிலத்தையும் அடையாளத்தின் ஆரம்ப தோற்றத்தையும் கவனியுங்கள்.

பிரான்சில், எரிக் ஹோப்ஸ்பாம் வாதிடுகிறார், பிரெஞ்சு மக்கள் உருவாவதற்கு முன் பிரெஞ்சு அரசு இருந்தது. 19 - ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், ட்ரேஃபஸ் விவகாரத்தின்போது தோன்றிய பிரெஞ்சு தேசியவாதம் அல்ல, பிரெஞ்சு தேசத்தை அரசு உருவாக்கியது என்று ஹோப்ஸ்பாம் கருதுகிறார். 1789 - இல் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் போது, பிரெஞ்சு மக்களில் பாதி பேர் மட்டுமே ஓரளவு பிரெஞ்சு மொழியைப் பேசினர். மேலும் 12-13% பேர் அதன் பதிப்பைப் பேசினர், இது இலக்கியம் மற்றும் கல்வி வசதிகளில் காணப்படுவதாக ஹோப்ஸ்பாம் கூறுகிறார்.

இத்தாலிய ஒருங்கிணைப்பின்போது, இத்தாலிய மொழி பேசும் மக்களின் எண்ணிக்கை இன்னும் குறைவாக இருந்தது. பிரெஞ்சு அரசு பல்வேறு பிராந்திய பேச்சுவழக்குகள் மற்றும் மொழிகளை ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட பிரெஞ்சு மொழியால் மாற்றுவதை ஊக்குவித்தது, மேலும் இத்தாலி செய்தது. கட்டாய ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் மூன்றாம் குடியரசின் 1880-களின் பொது அறிவுறுத்தலின் சட்டங்கள் இந்த கோட்பாட்டின் கீழ் ஒரு தேசிய அடையாளத்தை உருவாக்க உதவியது.

புரட்சிகள் என்பவை ஜனநாயக, தாராளவாத இயல்புடையவை. பழைய முடியாட்சி அமைப்புகளை அகற்றி சுதந்திரமான தேசிய அரசுகளை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் ஜெர்மனி மற்றும் இத்தாலி போன்ற சில தேசிய அரசுகள் 19 - ஆம் நூற்றாண்டில் தேசியவாதிகளின் அரசியல் பிரச்சாரங்களின் விளைவாக ஓரளவுக்கு முன்னேறி வந்தன. இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும், பிரதேசம் முன்பு மற்ற மாநிலங்களுக்கு இடையில் பிரிக்கப்பட்டது. அவற்றில் சில மிகச் சிறியவை. பொது அடையாள உணர்வு முதலில் ஒரு கலாசார இயக்கமாக இருந்தது, எடுத்துக்காட்டாக, ஜெர்மன் மொழி பேசும் மாநிலங்களில் வோல்கிச்(Völkisch) இயக்கம், இது விரைவாக அரசியல் முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றது. இந்த சந்தர்ப்பங்களில், தேசியவாத உணர்வு மற்றும் தேசியவாத இயக்கம் ஜெர்மன் மற்றும் இத்தாலிய தேசிய அரசுகளின் ஒருங்கிணைப்புக்கு முன்னதாகவே உள்ளன.

வரலாற்றாசிரியர்கள் ஹான்ஸ் கோன், லியா கிரீன்ஃபீல்ட், பிலிப் வைட் மற்றும் பலர் ஜெர்மனி அல்லது இத்தாலி போன்ற நாடுகளை வகைப்படுத்தியுள்ளனர், அங்கு கலாச்சார ஒருங்கிணைப்பு மாநில ஒருங்கிணைப்புக்கு முன், இன நாடுகள் அல்லது இன தேசியங்களாக வகைப்பட்டன.

எவ்வாறாயினும், பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து அல்லது சீனா போன்ற 'அரசு-உந்துதல்' மூலமான தேசிய ஒருங்கிணைப்புகள், பல இனச் சமூகங்களில் செழித்து, குடிமை நாடுகள் அல்லது பிரதேச அடிப்படையிலான தேசிய இனங்களின் தேசிய பாரம்பரியத்தை உருவாக்குகின்றன. கருத்தாக்கங்களின் தெளிவின்மையின் காரணமாக சில ஆசிரியர்கள் இன தேசியவாதம் மற்றும் குடிமை தேசியவாதம் ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான வேறுபாட்டை மறுகட்டமைக்கிறார்கள் என்றும் வாதிடுகின்றனர்.

எர்னஸ்ட் ரெனனின் இலட்சியமயமாக்கல், ஜெர்மன் பாரம்பரியத்திற்குள் விளக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு எதிராக அல்ல. உதாரணமாக, மாநாட்டில் ரெனன் பயன்படுத்திய வாதங்கள் ஒரு தேசம் என்றால் என்ன? அவருடைய சிந்தனைக்கு ஒத்துப்போகவில்லை. ஃபிராங்கோ-பிரஷ்யப் போரில் அல்சேஸ் மற்றும் லோரெயன் இழப்பினால் மட்டுமே தேசத்தின் இந்த குடிமைக் கருத்தாக்கம் தீர்மானிக்கப்படும்.

வெஸ்ட்பாலியா உடன்படிக்கையை (1648) குறிக்கும் வகையில், ஒரு தேசிய அரசின் யோசனை, நவீன மாநில அமைப்புகளின் எழுச்சியுடன் தொடர்புடையது. அதிகார சமநிலை, அந்த அமைப்பை வகைப்படுத்தியது, தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட, மையமாக கட்டுப்படுத்தப்பட்ட, சுதந்திரமான நிறுவனங்கள், பேரரசுகள் அல்லது தேச அரசுகள், ஒருவருக்கொருவர் இறையாண்மை மற்றும் பிரதேசத்தை அங்கீகரிக்கும் அதன் செயல்திறனைப் பொறுத்தது.

வெஸ்ட்பாலியன் அமைப்பு தேசிய அரசை உருவாக்கவில்லை, ஆனால் தேசிய அரசு, அதன் கூறு, மாநிலங்களுக்கான அளவுகோல்களை சந்திக்கிறது (சர்ச்சைக்குரிய பிரதேசம் இல்லை என்று கருதி).

வெஸ்ட்பாலியன் அமைப்புக்கு முன்னர், கிழக்கு ஆசியாவில் 1005 - ஆம் ஆண்டில் சான்யுவான் உடன்படிக்கையின் மூலம் நிறுவப்பட்ட 'சான்யுவான் அமைப்பு' மிக நெருக்கமான புவிசார் அரசியல் அமைப்பு ஆகும், இது வெஸ்ட்பாலியன் சமாதான ஒப்பந்தங்களைப் போலவே, சீனாவின் சாங் வம்சத்தின் சுதந்திர ஆட்சிகளுக்கும் நாடோடி வியாவோவிற்கும் இடையே தேசிய எல்லைகளை நியமித்தது. வம்சம் என்கிற அமைப்பு 13 - ஆம் நூற்றாண்டில் பான்-யூரேசிய மங்கோலியப் பேரரசு நிறுவப்படும் வரை, பின்வரும் நூற்றாண்டுகளில் கிழக்கு ஆசியாவில் நகலெடுக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்டது.

ரொமாண்டிஸத்தின் சகாப்தத்தில் தேசிய அரசு ஒரு தத்துவ அடிப்படையைப் பெற்றது , முதலில் தனிப்பட்ட மக்களின் 'இயற்கை' வெளிப்பாடாக இருந்தது (காதல் தேசியவாதம் : ஜோஹான் காட்லீப் ஃபிச்சேவின் வோல்க் கருத்தைப் பார்க்கவும், பின்னர் எர்னஸ்ட் ரென்னால் எதிர்க்கப்பட்டது) 19 - ஆம் நூற்றாண்டில் தேசத்தின் இன மற்றும் இனத் தோற்றத்தின் மீது அதிகரித்த முக்கியத்துவம், இந்த விதிமுறைகளில் தேசிய அரசின் மறுவரையறைக்கு வழிவகுத்தது. பவுலின்வில்லியர்ஸின் கோட்பாடுகளில் இயல்பாகவே தேசபக்தி மற்றும் தேசவிரோதத்திற்கு எதிரான இனவாதம், காலனித்துவ ஏகாதிபத்தியத்துடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டது.

இனவாதத்திற்கும் இன தேசியவாதத்திற்கும் இடையிலான உறவு 20 - ஆம் நூற்றாண்டின் பாசிசம் மற்றும் நாசிசத்தில் அதன் உச்சத்தை எட்டியது. 'தேசம்' மற்றும் 'மாநிலம்' ஆகியவற்றின் குறிப்பிட்ட கலவையானது வோல்கிச் ஸ்டாட் (Völkische Staat) போன்ற சொற்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. 1935- இல் நியூரம்பெர்க் சட்டங்கள் போன்ற சட்டங்களில் செயல்படுத்தப்பட்டது.

ஆரம்பகால நாஜி ஜெர்மனி போன்ற பாசிச நாடுகளை பாசிச நாடு அல்லாத நாடுகளிலிருந்து தரமான முறையில் வேறுபட்டது. சிறுபான்மையினர் மக்களின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படவில்லை(வோல்க்), அதன் விளைவாக அத்தகைய மாநிலத்தில் ஓர் உண்மையான அல்லது சட்டப்பூர்வமான பங்கு மறுக்கப்பட்டது. ஜெர்மனியில் யூதர்களோ ரோமாக்களோ இல்லை. அவர்கள் மக்களின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்பட்டனர் மற்றும் இருவரும் குறிப்பாக துன்புறுத்தலுக்கு இலக்காகினர். ஜெர்மன் தேசிய சட்டம் ஜெர்மன் வம்சாவளியின் அடிப்படையில் 'ஜெர்மன்' என்று வரையறுத்தது, ஜெர்மனியர்கள் அல்லாத அனைவரையும் மக்களிடமிருந்து விலக்குகிறது.

சமீபத்திய ஆண்டுகளில், அதன் எல்லைகளுக்குள் முழுமையான இறையாண்மைக்கான ஒரு தேசிய அரசின் கோரிக்கை விமர்சிக்கப்படுகிறது. சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் உயர்-தேசிய முகாம்களின் அடிப்படையிலான உலகளாவிய அரசியல் அமைப்பு போருக்குப் பிந்தைய காலத்தை வகைப்படுத்தியது. சர்வதேச நிறுவனங்கள் மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்கள் போன்ற அரசு சாரா நிறுவனங்கள், தேசிய அரசுகளின் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் சக்தியை அரிப்பதாக பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

ஆண்ட்ரியாஸ் விம்மர் மற்றும் யுவல் ஃபைன்ஸ்டீன் கருத்துப்படி, அதிகார மாற்றங்கள் தேசியவாதிகள் ஏற்கனவே உள்ள ஆட்சிகளை தூக்கி எறிய அல்லது இருக்கும் நிர்வாக அலகுகளை உள்வாங்க அனுமதிக்கும்போது தேசிய அரசுகள் உருவாக முனைகின்றன. ஸு லி மற்றும் அலெக்ஸாண்டர் ஹிக்ஸ் (Xue Li and Alexander Hicks) தேசிய-அரசு உருவாக்கத்தின் அதிர்வெண்ணை சர்வதேச நிறுவனங்களில் இருந்து வெளிப்படும் பரவல் செயல்முறைகளுடன் இணைக்கின்றனர்.

தொழில்துறை பொருளாதாரங்களை திறம்பட ஆளும் சட்டபூர்வமான மாநிலங்கள் நவீன தேசிய-அரசின் வரையறுக்கும் பண்புகளாக இன்று பரவலாகக் கருதப்படுகின்றன.

தேசிய அரசுகள் அவற்றின் சொந்த குணாதிசயங்களைக் கொண்டுள்ளன, அவை தேசத்திற்கு முந்தைய மாநிலங்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றன. தொடக்கத்தில், வம்ச முடியாட்சிகளுடன் ஒப்பிடும்போது அவர்கள் தங்கள் பிரதேசத்தில் வேறுபட்ட அணுகுமுறையைக் கொண்டுள்ளனர். இது அரை புனிதமானது மற்றும் மாற்ற முடியாதது. எடுத்துக்காட்டாக, அரசனின் மகள் திருமணம் செய்து கொண்டதால், எந்த தேசமும் மற்ற மாநிலங்களுடன் பிரதேசத்தை மாற்றிக் கொள்ளாது. அவர்கள் வெவ்வேறு வகையான எல்லைகளைக் கொண்டுள்ளனர், கொள்கையளவில் தேசியக் குழுவின் குடியேற்றப் பகுதியால் மட்டுமே வரையறுக்கப்படுகிறது, இருப்பினும் பல தேசிய மாநிலங்களும் இயற்கை எல்லைகளை (நதிகள், மலைத்தொடர்கள்) நாடின. அவர்களின் எல்லைகளின் வரையறுக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் காரணமாக மக்கள் தொகை அளவு மற்றும் சக்தியில் அவை தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன.

பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார வாழ்வில் தேசிய ஒற்றுமைக்கான கருவியாக தேசிய அரசுகள் எந்த அளவிற்கு அரசைப் பயன்படுத்துகின்றன என்பது மிகவும் கவனிக்கத்தக்க பண்பு.

உள்நாட்டு பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் சுங்கச்சாவடிகளை ஒழிப்பதன் மூலம் தேசிய அரசு பொருளாதார ஒற்றுமையை மேம்படுத்தியது. ஜெர்மனியில், அந்த செயல்முறை, சோல்வேரின் (Zollverein) உருவாக்கம், முறையான தேசிய ஒற்றுமைக்கு முந்தியது. தேசிய அரசுகள் பொதுவாக ஒரு தேசிய போக்குவரத்து உள்கட்டமைப்பை உருவாக்கி பராமரிக்கும் கொள்கையைக் கொண்டுள்ளன. வர்த்தகம் மற்றும் பயணத்தை எளிதாக்குகின்றன. 19 - ஆம் நூற்றாண்டு ஐரோப்பாவில், இரயில் போக்குவரத்து வலையமைப்புகளின் விரிவாக்கம் முதலில் தனியார் இரயில்வே நிறுவனங்களின் விஷயமாக இருந்தது. ஆனால், படிப்படியாக தேசிய அரசாங்கங்களின் கட்டுப்பாட்டிற்கு வந்தது. பிரெஞ்சு இரயில் வலையமைப்பு, பாரிஸிலிருந்து பிரான்சின் அனைத்து மூலைகளிலும் பரவியிருக்கும் அதன் முக்கியப் பாதைகள், அதன் கட்டுமானத்தை இயக்கிய, மையப்படுத்தப்பட்ட பிரெஞ்சு தேசிய அரசின் பிரதிபலிப்பாக அடிக்கடி பார்க்கப்படுகிறது. தேசிய மாநிலங்கள் தொடர்ந்து உருவாக்குகின்றன, உதாரணமாக, குறிப்பாக தேசிய மோட்டார் பாதை நெட்வொர்க்குகள். குறிப்பாக டிரான்ஸ் - ஐரோப்பிய நெட்வொர்க்குகள் போன்ற நாடுகடந்த உள்கட்டமைப்பு திட்டங்கள் சமீபத்திய கண்டுபிடிப்பு ஆகும்.

தேசிய அரசுகள் பொதுவாக அதன் ஏகாதிபத்திய முன்னோடிகளைக் காட்டிலும் அதிக மையப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் சீரான பொது நிர்வாகத்தைக் கொண்டிருந்தன. அவை சிறியதாக

இருந்தன, மேலும் மக்கள் தொகை குறைவாகவே இருந்தது. (உதாரணமாக, ஒட்டோமான் பேரரசின் உள் பன்முகத்தன்மை மிகவும் சிறப்பாக இருந்தது.) 19 - ஆம் நூற்றாண்டு ஐரோப்பாவில் தேசிய அரசின் வெற்றிக்குப் பிறகு, அல்சேஸ்-லோரெய்ன், கேடலோனியா, பிரிட்டானி போன்ற பகுதிகளில் பிராந்திய அடையாளம் தேசிய அடையாளத்திற்கு அடிபணிந்தது. பல சந்தர்ப்பங்களில், பிராந்திய நிர்வாகமும் மத்திய (தேசிய) அரசாங்கத்திற்கு அடிபணிந்தது. இந்த செயல்முறையானது 1970-களில் இருந்து பகுதியளவில் தலைகீழாக மாற்றப்பட்டது. பல்வேறு வகையான பிராந்திய சுயாட்சியை அறிமுகப்படுத்தியது. பிரான்ஸ் போன்ற மையப்படுத்தப்பட்ட நாடுகள் .

தேசிய அரசின் மிகத் தெளிவான தாக்கம், அதன் தேசம் அல்லாத முன்னோடிகளுடன் ஒப்பிடுகையில், மாநிலக் கொள்கையின் மூலம் ஒரு சீரான தேசிய கலாச்சாரத்தை உருவாக்குவதாகும். தேசிய அரசின் மாதிரியானது, அதன் மக்கள்தொகை ஒரு தேசத்தை உருவாக்குகிறது. ஒரு பொதுவான வம்சாவளி, ஒரு பொதுவான மொழி மற்றும் பல வகையான பகிரப்பட்ட கலாச்சாரத்தால் ஒன்றுபட்டுள்ளது. மறைமுகமான ஒற்றுமை இல்லாதபோது, தேசிய அரசு அடிக்கடி அதை உருவாக்க முயன்றது. இது மொழிக் கொள்கையின் மூலம் ஒரு சீரான தேசிய மொழியை ஊக்குவித்தது. கட்டாய ஆரம்பக் கல்விக்கான தேசிய அமைப்புகளை உருவாக்குதல் மற்றும் இடைநிலைப் பள்ளிகளில் ஒப்பீட்டளவில் சீரான பாடத்திட்டம் ஆகியவை தேசிய மொழிகளின் பரவலில் மிகவும் பயனுள்ள கருவியாகும். பள்ளிகள் தேசிய வரலாற்றையும் கற்பிக்கின்றன, பெரும்பாலும் ஒரு பிரச்சார மற்றும் புராண பதிப்புகளில். மேலும் (குறிப்பாக மோதல்களின் போது) சில தேசிய மாநிலங்கள் இன்னும் இதுபோன்ற வரலாற்றைக் கற்பிக்கின்றன.

மொழி மற்றும் கலாச்சாரக் கொள்கை சில நேரங்களில் எதிர்மறையாக இருந்தது, தேசியமற்ற கூறுகளை அடக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. தேசிய மொழிகளின் தத்தெடுப்பு மற்றும் சிறுபான்மை மொழிகளின் வீழ்ச்சியை விரைவுபடுத்த மொழித் தடைகள் சில சமயங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டன (உதாரணங்களைப் பார்க்கவும்: ஆங்கிலமயமாக்கல், பல்கரிசேஷன், குரோஷியமயமாக்கல், செக்கிசேஷன், பிரான்சிசேஷன், இத்தாலியமயமாக்கல், ஜெர்மானியமயமாக்கல், ஹிஸ்பானிசேஷன்)

சில சந்தர்ப்பங்களில், இந்தக் கொள்கைகள் கசப்பான மோதல்களையும் மேலும் இனப் பிரிவினைவாதத்தையும் தூண்டின. ஆனால் அது வேலை செய்த இடத்தில், மக்கள்தொகையின் கலாச்சார ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு அதிகரித்தது. மாறாக, எல்லையில் கலாச்சார வேறுபாடு கூர்மையாக மாறியது. கோட்பாட்டில், ஒரு சீரான பிரெஞ்சு அடையாளம் அட்லாண்டிக் கடற்கரையிலிருந்து ரைன் வரை நீண்டுள்ளது, மேலும் ரைனின் மறு கரையில், ஒரு சீரான ஜெர்மன் அடையாளம் தொடங்குகிறது. அந்த மாதிரியைச் செயல்படுத்த, இரு தரப்பும் மாறுபட்ட மொழிக் கொள்கை மற்றும் கல்வி முறைகளைக் கொண்டுள்ளன.

நடைமுறையில், ஒரு தேசம், ஒரு பொதுவான இனம் என்ற பொருளில், தேசிய அரசுக்கு வெளியே வாழும் புலம்பெயர்ந்தோர் அல்லது அகதிகளை உள்ளடக்கியிருக்கலாம். இந்த உணர்வுள்ள சில நாடுகளில் அந்த இனம் ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிலை இல்லை. மிகவும்

பொதுவான அர்த்தத்தில், ஒரு தேசிய அரசு வெறுமனே ஒரு பெரிய, அரசியல் இறையாண்மை கொண்ட நாடு அல்லது நிர்வாகப் பகுதி.

ஒரு தேசிய அரசு இதனுடன் முரண்படலாம்:

• எந்த ஓர் இனக்குழுவும் ஆதிக்கம் செலுத்தாத ஒரு பன்னாட்டு அரசு (அத்தகைய மாநிலம் பல்வேறு குழுக்களின் கலாச்சார ஒருங்கிணைப்பின் அளவைப் பொறுத்து ஒரு பன்முக கலாச்சார மாநிலமாக கருதப்படலாம்).

• ஒரு நகர - மாநிலம் , இது 'பெரிய இறையாண்மை கொண்ட நாடு' என்ற பொருளில் 'தேசத்தை' விட சிறியது மற்றும் ஒரு பொதுவான இனத்தின் அர்த்தத்தில் ஒரு தேசத்தின் அனைத்து அல்லது ஒரு பகுதியினரால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்படலாம் அல்லது இல்லாமல் இருக்கலாம்.

• ஒரு பேரரசு, இது பல நாடுகள் (ஒருவேளை இறையாண்மை இல்லாத நாடுகள்) மற்றும் ஒரே மன்னர் அல்லது ஆளும் மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ் உள்ள நாடுகள் .

• ஒரு கூட்டமைப்பு, இறையாண்மை கொண்ட நாடுகளின் கூட்டமைப்பு தேசிய - அரசுகளை உள்ளடக்கியிருக்கலாம் அல்லது சேர்க்காமல் இருக்கலாம்.

• ஒரு கூட்டாட்சி மாநிலம் , இது ஒரு தேசிய-அரசாக இருக்கலாம் அல்லது இல்லாமல் இருக்கலாம், மேலும் இது ஒரு பெரிய கூட்டமைப்பிற்குள் ஓரளவு மட்டுமே சுயராஜ்யமாக உள்ளது (உதாரணமாக, போஸ்னியா மற்றும் ஹெர்சுகோவினாவின் மாநில எல்லைகள் இனக் கோடுகளில் வரையப்பட்டவை, ஆனால் ஐக்கிய மாகாணங்கள் இல்லை).

தொடரும்

தினமணி, 23.06.2022